

[Justitsministeren.]

kommissionsbehandlingen her i landet er for langsom. Det kan nok siges, men hr. Poul Dam gjorde jo også opmærksom på, hvad grunden var til det, nemlig at de folk, der skal arbejde i kommissionerne, er folk, der er travlt beskæftiget med andet, og derfor kan de kun afse en mindre del af deres tid til kommissionsarbejdet, og det medfører, at det kommer til at vare længe. Det ville utvivlsomt være rart, hvis man kunne få kommissionsarbejdet hurtigere fra hånden, og det er muligt, at vi skulle interessere os for de ordninger, de har andre steder.

Hr. Langkilde rejste et spørgsmål, som ikke er uden interesse. Det er spørgsmålet, om man eventuelt kunne lade domstolen selv træffe bestemmelse om, hvor der skulle gives fri proces, og om man kunne gøre dette uden at bringe domstolens uafhængighed i fare. Det mener jeg i og for sig godt man kan gøre. Jeg er villig til at behandle det spørgsmål i udvalget.

Hr. Langkilde talte endelig om politirådets kompetence og nævnte, at det kunne have sin store betydning, om denne kompetence blev udvidet, og det er jeg også villig til at se på i udvalget.

Hr. Per Federspiel talte om, at bøderne måtte ikke forhøjes, havde jeg nær sagt, i samme målestok, som vi forhøjer grænsen for det, der kan afgøres ved bødevedtagelse. Det er jeg ganske enig med hr. Per Federspiel i. Så ville der ikke være opnået noget ved det. Det er ikke meningen, at vi vil forhøje bøderne.

Hr. Nordqvist talte om, at forsikrings-selskaberne alt for sjældent hjalp de skadelidte og alt for ofte opfattede sig som modparter — og ikke alene processuelle modparter, men også som nogle, der skulle modarbejde de erstatningssøgende. Det er ikke min erfaring, i alt fald ikke at det altid er sådan. Jeg synes, jeg har set adskillige tilfælde, hvor forsikrings-selskaberne har været endog meget imødekommende over for de skadelidte. Men rigtigt er det naturligvis, at der kan foreligge tilfælde, hvor det er rimeligt, at de pågældende skadeserstatningssøgende møder ved sagfører, og jeg er enig med hr. Nordqvist i, at det i høj grad gælder i færdselssager, hvor der foreligger betydelige personskader.

Hr. Nordqvist talte om, om vi ikke helt

kunne undvære indkaldelsen i Statstidende i faderskabssagerne. Også det vil jeg gerne overveje. Der er jo flere af dem, der har udtalt sig her i anledning af dette forslag, der har været inde på tanken, og jeg synes i og for sig, at der er meget rigtigt i den tanke. Jeg er helt klar over, at disse meget ofte uden for landets grænser boende folk, der indstævnes, ikke har nogen som helst mulighed for at blive bekendt med, hvad der står i Statstidende; og at de ikke interesserer sig for, hvad der står i Statstidende, det er i alt fald fuldkommen givet.

Hr. Poul Dam var inde på spørgsmålet om, hvorvidt der er grund til at gøre forskelligt for at hæve domstolens anseelse. For meget kort tid siden var det sådan, synes jeg, at der var almindelig tillid til domstolene. I den sidste tid kan jeg se der er rejst kritik af forskellige ting. Hr. Poul Dam var inde på spørgsmålet, om man kunne etablere en ombudsmandsordning. Jeg tror ikke, det er muligt. Jeg tror ikke, det er muligt at foretage noget som helst i den retning uden at komme i strid med et af principperne i vor forfatning: domstolens uafhængighed. Derimod kan der være en række regler, som det er formålstjenligt og rigtigt og nødvendigt at se på, og jeg kan sige, at retsplejerådet for tiden overvejer bl. a. Advokatrådets kritik af forskellige bestemmelser i retsplejen.

Jeg vil gerne sige til hr. Kjær Rasmussen, at jeg har oplevet utallige tilfælde, hvor der blev ført proces, uden at den ene af parterne på forhånd havde gjort sig skyldig i noget misliebigt. Det kan meget vel ske, at to mennesker, der har den bedste samvittighed af verden og i og for sig er i god ret til at føre proces, kommer til at føre proces. Der er så mange ting her i verden, der kan være tvivl om. Det er helt umuligt at bedømme alt fra det synspunkt, som hr. Kjær Rasmussen talte om.

Dette lovforslag er jo et forslag, der vedrører rettens pleje, og det indeholder følgende ikke nogen regler om en social rådgivning. En sådan social rådgivning finder vel sted en række steder, og jeg skal ikke gå videre ind på, hvorvidt det var rimeligt at udvide denne socialrådgivning.

Jeg vil gerne endnu en gang takke for de bemærkninger, der er kommet her ved første behandling.